

El Dr. Pi i Suñer al Congrés

L'«Esbart Català de Dançaires»: compta avui amb 12 anys de vida; és, doncs, el més antic de Barcelona, podent, per tant, ésser considerat com la primera Entitat de nostra Ciutat, creada amb la finalitat d'estudiar i conresar els Ballets populars catalans.

Nascut al redós de la Bandera de la catalaníssima entitat barcelonina «Foment Autonomista Català», prengué bentost empena tal que podé al cap de pocs anys constituir-se independentment, fins arribar a l'estat de prosperitat actual en què compta, mercès a l'esforç i sacrifici de de tots i molt en particular del nostre benivolunt director En Felip Blasco, amb un molt valios i apropiat vestuari per a les dances que executa.

Durant la nostra actuació, havem portat el Ballets populars catalans, aparellats amb conferències explicatives, a una munió de pobles de Catalunya, com són Arenys de Mar, Girona, Molins de Rei, Manresa, Sabadell, Terrassa, Vich, Berga.

Totes les dances populars de Catalunya tenen el llur significat, la llur tradició; totes tenen una llegenda que per haver nascut del poble s'ha enrobustit amb ell i ens és arribada de generació en generació; tots els Ballets, cerimoniosos els uns, alegrois els altres, els ha creat un poble en la plenitud del seu vigor i de la seva virilitat, i nosaltres, part integral del mateix, i conscients a l'ensem del que ell val, no havem abdicat dels nostres avant-passats.

Les nostres dances són una viva manifestació del nostre passat; una genuïna representació de l'ànima del poble que les ha creades; són, en fi, la més exacta representació de l'ésser nacional de Catalunya, de la Catalunya conscient, de la Catalunya que pensa; elles no són pas com les dances exòtiques que de fora ens són vingudes i que sols revelen la frivolitat del poble que balla per ballar, orfe de tota mena de sentiments.

Les nostres dances, sols poden ballar-les els aimants de la bellesa i de la terra, i nosaltres les executem perquè en nostre cor sols hi tenen cabuda grans amors; estimem la Pàtria, el món, els homes, i perquè estimem tot el que és bó i noble, dancem; perquè no hi ha res més bonic per a nosaltres que estimar, puix l'amor vida n'és, i dancem, en fi, perquè les nostres dances ens dignifiquen.

A més de l'espiritualitat que en ella mateixa es tanca, la dança és, altrament, l'educació del moviment i la voluntat. En els temps primitius de la Grècia estava estesa per totes les classes socials. Guerrers hi havia que esquivaven l'atac de l'enemic mercès a l'agilitat adquirida en el conreu de les cèlebres dances pirriques. D'estadis folk-lòrics se'n desprèn que l'Hereu Riera, Ballet popular molt estès en la conca de Tremp i Pallars, és un record o reminiscència de les esmentades dances pirriques, les quals deurién ésser importades a la terra que centúries després va ésser nomenada Catalunya, durant l'esplendor i espadiment al Mediterrani dels grecs.

Heu's-aquí, doncs, çò que són els Ballets populars catalans i çò que és l'«Esbart Català de Dançaires». Ja ho havem dit: som Amor, som Pàtria i som esplai; aquests sentiments, íntimament agermanats, han fet niuada en els nostres cors; que no n'és, no, de trivial la nostra tasca, puix estem segurs de que portant-la a terme aportem el sagrat gra de sorra a la magna obra de l'alliberació de la nostra espiritualitat, presa, avui, per exòtics convencionalismes; creiem que també ballant es pot fer Pàtria, i és per això que en l'estudi i conreu dels Ballets Populars Catalans hi posem tota la nostra ànima enamorada de tot çò que representa Amor, vida i esplai.

Nosaltres, anirem sempre avant, sens deturar-nos en nostra via, portant gravat al cor un nom sagrat i gran: Catalunya.

RAMON PEYPOCH I PICH
Secretari de l'Esbart C. de D.
Barcelona, Abril de 1918.

La intervenció del Dr. Pi i Suñer en la discussió de la resposta al Missatge de la Corona ha fet que en el Congrés de l'Estat s'hi tractés altra vegada del plet nacionalista català, ajudat avui per la intervenció dels representants del nacionalisme base que de manera valenta i decidida han exposat els termes veritables del seu problema.

El discurs serè i raonat del diputat per aquest districte mereix l'aplaudiment de tots els nacionalistes perquè en ell hi hem vist afirmada la voluntat del nostre poble d'aconseguir la plena reintegració dels seus poders de nació.

Ha estat una bona intervenció la del Dr. Pi i Suñer en el debat del Missatge, amb la qual sabé guanyar-se l'atenció de la Cambra defensant-hi una esmena en sentit nacionalista. Aquesta facilitat, però, ha sigut obtinguda mercès a l'actuació continuada i orgànica de les minories de la «Lliga Regionalista» que han sabut avesar el Parlament a la realitat del nostre problema, imposant la necessitat de la seva solució, i fent possible que una veu nacionalista que no pertany a l'Escola de la Lliga s'alci a parlar al Congrés amb accents d'optimisme, sense trobar més rèplica que la d'un bon senyor que en nom d'un patriotisme estantís fa una inhàbil pregunta que aconsegueix unir en el seu refús tots els nacionalistes bases i catalans.

La situació de violència en què volien col·locar al senyor Cambó els agavelladors de la única conceptuosa fórmula de

patriotisme que ells comprenen, fou esquivada amb la seva intervenció brillantíssima, en la qual va ratificar-hi la seva fè nacionalista amb aquelles paraules que diuen: «els problemes nacionalistes s'accepten o es rebutgen, però no es discuteixen». El senyor Cambó, des del seu lloc de ministre, va afirmar la seva significació nacionalista sense fer-hi cap objecció, mantenint l'esperança de resoldre íntegrament el nostre problema quan deia que el pitjor mal que podia succeir al nostre nacionalisme era una solució parcial com aquella a què ens exposàvem en el cas d'haver volgut que figurés entre els assumptes a resoldre per aquest Govern que avui ens regeix, constituït per a una finalitat tot diferent.

No eren les paraules del Dr. Pi i Suñer les que podien posar en situació violenta als catalans que ocupen càrrecs d'aquesta situació governamental, sinó que ho foren altrament les dels enemics del nacionalisme que venien a plantejar el principi de si els nacionalistes podien ocupar-los sense fer una rectificació dels seus ideals. Però la simpatia de la Cambra se posà al costat del senyor Cambó després d'haver afirmat aquest el seu nacionalisme, i pel prestigi del senyor Cambó i dels seus companys de minoria, i per l'eficàcia de les seves campanyes, pogué trobar el senyor Pi i Suñer la fàcil atenció de la Cambra en l'exposició d'un problema que en altre temps exaltava de passions als seus enemics.

FILOSOFIA AMB PARÈNTESIS PREMEDITATS

(ART:

Veus allò que sembla una cascata entremig d'aquelles dues muntanyes plenes d'arbres? Doncs no és una cascata: és un arbre.

—Oi quin arbre tan bonic! Talment sembla una cascata. Que bella és la naturalesa.

—Quan sa bellesa és extraordinària. Quan un arbre sembla una cascata.)

PUNT:

Es l'espai més petit que pot inscriure's en l'espai.

Es el principi i la fi de la dimensió. Es UN ESPAI, el més definit i indefinit, que pot considerar-se en l'ESPAI.

(ART:

Veus aquell arbre que es distingeix dels altres entremig d'aquelles dues muntanyes, més avall d'aquella cascata? Doncs no és un arbre: és una altra cascata.

—Oi que n'és de formosa! Sembla talment un arbre. Que bella és la naturalesa.

—Quan presenta una bellesa extraordinària, nova. Quan una cascata sembla un arbre.)

LÍNIA:

Es la llargada, la longitud en l'estensió. Per què dic només llargada, longitud? No és una línia igualment la fondataria? No és també una línia l'amplada, la latitud?

Doncs línia és LA dimensió.

Es principi i fi de l'estensió.

ART: (sense parèntesi)

Es el mèrit de semblar lo que no és; d'ésser el que no sembla.

Art és mèrit.

LLIBERTADÀ

Emprèstit de la Mancomunitat

El dia 25 del corrent mes d'abril, de les 9 del matí a les 6 de la tarda, tindrà lloc la sotscripció pública de 7.645 Obligacions amortitzables, de 500 pessetes cada una, al 4 i mig per 100 anual, de l'Emprèstit de la Mancomunitat.

Admeten sotscripcions els banquers de tot Catalunya.

Les cases de fóra de Barcelona que, a més de tenir oberta sotscripció, estan autoritzades per a fer el resum de llurs respectives províncies, respectant als banquers les mateixes condicions ofertes per la Mancomunitat, són: a Tarragona, Banc de Valls, a Lleida, Banc de Préstecs i Descomptes, i a Girona, Fills de J. Monsalvatje.

També serà oberta la sotscripció, a Barcelona, al Departament d'Hisenda de la Mancomunitat de Catalunya, Palau de la Generalitat, on es farà el definitiu resum general, el qual es farà públic l'endemà en les edicions del matí dels diaris de Barcelona, i s'enviarà a la premsa diària de les capitals de les províncies de Catalunya.

Si les quantitats de títols sol·licitats obliguessin al prorratgeig, deixarien d'adjudicar-se les fraccions inferiors a mig títol.

Es de creure que l'estalvi català acudirà un cop més a la crida que li fa la institució catalana per excel·lència, símbol de les glòries de la Catalunya passada, i fermaça de les grandeses de la Catalunya futura.

Joventut Nacionalista

La celebració de la

FESTA DE LES ROSES

que havia sigut anunciada pel dia 23 del mes que som, ha sigut ajornada pel divendres, dia 26 del mateix, tinguent lloc en els salons del vestíbol de la Sala Edison d'aquesta ciutat, a les 9 i mitja de la nit.

Per a tal FESTA ha pogut confeccionar-se el següent

PROGRAMA

1.ª PART

Simfonia.

Scherzo i Rondó de la Sonata Pastoral
Beethoven
pel pianista En Josep Mariani

Muntanyenca. Narcisa Freixas
Voreta la mar. Borràs de Palau
pel bariton solista En Josep Sánchez

El meu cant per a les roses,
poesia d'En Jaume Maurici

2.ª PART

Allegro molto appassionato del Concert
op. 64 Mendelssohn,
pels mestres En Josep Passolas (piano)
i N'Enric Sans (violí)

La melindrosa. Sancho Marraco
Com som petiteta. F. Fornells
El mariner. A. Nicolau
El ramellet. Humperdinck
La Balala. Ll. Millet
Rosa de bardica. Schubert
per la soprán N'Andreua Fornells,
solista de l'Orfeó Català

Els Segadors.

NOTES.—Totes les senyores i senyorettes assistents seran obsequiades amb ramells de roses.

—En obsequi a les senyorettes convidades la Festa serà closa amb un selecte Ball.

—L'entrada serà per rigorosa invitació.

Les publicacions de la «Editorial Catalana»

«D'ací d'allà»

Molt agraçosament ens ha sorprès la publicació «D'ací d'allà», en el qual veiem complertes les pronòstiques que darrerament fèiem.

De totes les revistes i llibres que publica l'«Editorial Catalana», aquest número del «D'ací d'allà» és el primer que ha estat estampat a les noves màquines adquirides per aquesta empresa, i bé es fa de notar l'acurada impressió que dona a la revista com un segell de definitiva elegància.

Tots ens hem trobat davant publicacions interessantíssimes, a les quals fins havíem posat afecte, i que cada número que esperàvem neguitosament ens devenia un íntim dolor incert per l'estampació defectuosa. L'esguard patia i la sensació d'art que ens comunicava un article o uns versos, era minvada per aquella ratlla despresa, aquell color que se sortia del dibuix, el gravat confós, l'encaix desigual. I un dia l'esguard va fruir dolcesa passant les fulles de la revista; la sensació del text s'afermava, s'intensificava. I des d'aleshores la revista fou nostra amiga i companyona.

Amiga i companyona de tothom que-dara segurament aquesta «D'ací d'allà». El present número n'és garantia. I nosaltres, que podríem dir que hem viscut la seva gestació, seguint-la des de les seves primeres passes, esperant-nos ara, encoratjant-nos després, essent els més sincers en cercar defectes i proposar esmenes, avui que veiem el «D'ací d'allà» assolint l'extern de perfecta distinció que